Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

3. května 2018 *

„Ochranná známka Evropské unie – Řízení o prohlášení neplatnosti – Trojrozměrná ochranná známka Evropské unie – Tvar části kyčelní protézy – Obrazová ochranná známka Evropské unie představující část kyčelní protézy – Ochranná známka Evropské unie, kterou tvoří odstín růžové barvy – Zpětvzetí návrhů na prohlášení neplatnosti a ukončení řízení o prohlášení neplatnosti – Odvolání majitele ochranné známky týkající se zrušení rozhodnutí o ukončení – Nepřípustnost odvolání před odvolacím senátem – Článek 59 nařízení (ES) č. 207/2009 [nyní článek 67 nařízení (EU) 2017/1001]“

Ve spojených věcech T-193/17, T-194/17 a T-195/17,

CeramTec GmbH, se sídlem v Plochingen (Německo), zastoupená původně A. Renckem a E. Nicolás Gómez, poté A. Renckem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému D. Hanfem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

C5 Medical Werks, se sídlem v Grand Junction, Colorado (Spojené státy), zastoupená S. Naumannem, advokátem,

jejichž předměty jsou žaloby podané proti rozhodnutím třetího odvolacího senátu EUIPO ze dne 15. února 2017 (věci R 929/2016-4, R 928/2016-4 a R 930/2016-4), týkajícím se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi C5 Medical Werks a CeramTec,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, R. Barents a J. Passer (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: I. Dragan, rada,

s přihlédnutím k žalobám došlým kanceláři Tribunálu dne 27. března 2017,

s přihlédnutím k vyjádřením EUIPO k žalobám došlým kanceláři Tribunálu dne 13. června 2017,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k vyjádřením vedlejší účastnice k žalobám došlým kanceláři Tribunálu dne 7. června 2017,

s ohledem na rozhodnutí předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 14. prosince 2017 o spojení věcí T-193/17 až T-195/17 pro účely ústní části řízení a rozhodnutí, jímž se končí řízení,

po jednání konaném dne 17. ledna 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobkyně, společnost CeramTec GmbH, je majitelkou následujících ochranných známek Evropské unie:

– trojrozměrné ochranné známky č. 10214179 růžové barvy Pantone 677 C:

– obrazové ochranné známky č. 10214112 růžové barvy Pantone 677 C:

– a ochranné známky č. 10214195, kterou tvoří růžová barva Pantone 677 C:

2 Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) tyto ochranné známky dne 20. června, 12. dubna a 26. března 2013 zapsal na základě rozlišovací způsobilosti získané užíváním jakožto ochranné známky Evropské unie pro výrobky náležející do třídy 10 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, odpovídající následujícímu popisu: „Keramické díly pro implantáty pro osteosyntézu, náhrady kloubních ploch, distanční díly pro kosti; hlavice kyčelního kloubu, uložení/pánve kyčelního kloubu a části kolenních kloubů; všechny výše uvedené výrobky pro prodej výrobcům implantátů“.

3 Dne 31. ledna 2014 podala vedlejší účastnice, společnost C5 Medical Werks, u EUIPO na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1)], návrhy na prohlášení neplatnosti ochranných známek žalobkyně (dále jen „zpochybněné ochranné známky“). Uvedené návrhy byly založeny na důvodech zmíněných v čl. 7 odst. 1 písm. a) až e) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 7 odst. 1 písm. a) až e) nařízení 2017/1001], přičemž každé ustanovení je vykládáno ve spojení s čl. 52 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení [nyní čl. 59 odst. 1 písm. a) nařízení 2017/1001], jakož i na důvodu neexistence dobré víry ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 59 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1001].

4 Vedlejší účastnice své návrhy na prohlášení neplatnosti podala jako reakci na dvě žaloby pro porušení práv z duševního vlastnictví, které žalobkyně podala na základě zpochybněných ochranných známek dne 11. prosince 2013 u Landgericht Stuttgart (zemský soud ve Stuttgartu, Německo) a dne 13. prosince 2013 u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie).

5 Dne 7. dubna 2016 vedlejší účastnice řízení informovala EUIPO o tom, že dne 15. února 2016 v reakci na žalobu pro porušení práv z duševního vlastnictví u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži) podala vzájemné návrhy na prohlášení neplatnosti zpochybněných ochranných známek a své návrhy na prohlášení neplatnosti u EUIPO bere zpět, aniž jsou dotčeny jakékoli další právní kroky.

6 Dne 21. dubna 2016 zrušovací oddělení věci ukončilo a uložilo vedlejší účastnici náhradu nákladů řízení vynaložených žalobkyní pro účely řízení o prohlášení neplatnosti.

7 Dne 19. května 2016 podala žalobkyně tři odvolání proti rozhodnutím zrušovacího oddělení, jimiž byly věci ukončeny, přičemž zejména tvrdila, že ukončení řízení v návaznosti na zpětvzetí návrhů vedlejší účastnice vyžadovalo její souhlas, že ke zpětvzetí návrhu došlo v pokročilé fázi řízení a že byla zbavena možnosti získat kladné rozhodnutí o platnosti zpochybněných ochranných známek. Kromě toho toto zpětvzetí podle ní představuje zneužití řízení.

8 Třemi rozhodnutími vydanými dne 15. února 2017 ve věcech R 929/2016-4, R 928/2016-4 a R 930/2016-4 (dále jen „napadená rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát zamítl odvolání žalobkyně jako nepřípustná, přičemž měl za to, že rozhodnutí zrušovacího oddělení ze dne 21. dubna 2016 vyhověla požadavkům žalobkyně.

9 Odvolací senát v podstatě konstatoval, že rozhodnutí zrušovacího oddělení ze dne 21. dubna 2016 nemají žádný negativní důsledek na status zpochybněných ochranných známek a nepředstavují „rozhodnutí, která nevyhověla požadavkům účastníka řízení“, neboť ochranné známky jsou i nadále zapsány v rejstříku EUIPO a vedlejší účastnici byla uložena náhrada nákladů vynaložených žalobkyní.

10 Dále měl odvolací senát za to, že návrhy na zpětvzetí byly formulovány za dodržení procesních pravidel a měly za následek, že se žaloby na neplatnost staly bezpředmětnými. Článek 56 odst. 1 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 63 odst. 1 nařízení č. 2017/1001) navíc podle odvolacího senátu neumožňuje majiteli ochranné známky, aby požadoval kladné prohlášení o platnosti jeho ochranné známky.

11 Mimoto žádné ustanovení nařízení č. 207/2009 nebo nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189) [zrušeného nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1430 ze dne 18. května 2017, kterým se doplňuje nařízení č. 207/2009 a zrušují nařízení (ES) č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Úř. věst. 2017, L 205, s. 1)], nepodporuje stanovisko, podle něhož by zpětvzetí druhým účastníkem vyžadovalo souhlas majitele zpochybněné ochranné známky. Opačné argumenty žalobkyně vycházející jednak z teorie o pokračování v řízení o prohlášení neplatnosti v návaznosti na vzdání se zpochybněné ochranné známky a jednak z uplatňování obecných

procesních zásad uznávaných v členských státech, což jsou zásady, na něž se odkazuje v článku 83 nařízení č. 207/2009 (nyní článek 107 nařízení 2017/1001), se týkají odlišných, a tedy neporovnatelných situací.

12 Konečně měl odvolací senát za to, že skutečnost, že vedlejší účastnice podala návrhy na prohlášení neplatnosti, nemůže mít zneužívající charakter, jelikož tyto návrhy byly podány jako první a jejich zpětvzetí v pozdější fázi mohlo mít tím méně zneužívající charakter. Podle odvolacího senátu byla případná „obtíž" související s výší nákladů vynaložených žalobkyní pokryta čl. 85 odst. 3 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 109 odst. 4 nařízení 2017/1001).

Návrhová žádání účastníků řízení

13 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadená rozhodnutí;

– uložil náhradu nákladů řízení EUIPO nebo vedlejší účastnici, pokud posledně uvedená vstoupí do řízení.

14 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

– žaloby zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení vynaložených EUIPO.

15 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

– žaloby zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení vynaložených vedlejší účastnicí;

– rozhodl, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení.

Právní otázky

16 Na podporu svých žalob žalobkyně uplatňuje dva důvody vycházející z porušení jednak článků 59 a 75 nařízení č. 207/2009 (nyní články 67 a 94 nařízení 2017/1001) a jednak článků 75 a 83 nařízení č. 207/2009.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 59 a 75 nařízení č. 207/2009

K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z nesprávného výkladu pojmu „rozhodnutí, které nevyhovělo požadavkům účastníka řízení"

17 První žalobní důvod se dělí na dvě části. První částí žalobkyně vytýká odvolacímu senátu, že použil nesprávný výklad pojmu „rozhodnutí, které nevyhovělo požadavkům účastníka řízení". Odvolací senát údajně nezohlednil negativní důsledky spojené s absencí končeného rozhodnutí ve věci samé, které, pokud by nabylo právní moci, by umožnilo zabránit podání nového návrhu na prohlášení neplatnosti v souladu s čl. 56 odst. 3 a s čl. 100 odst. 2 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 63 odst. 3 a čl. 128 odst. 2

nařízení 2017/1001). Žalobkyně byla tedy zbavena právního zájmu na pokračování v řízení před EUIPO a právní jistoty, která by umožnila zabránit vedlejší účastnici, aby podala totožný procesní prostředek před tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži).

18 V tomto ohledu žalobkyně uplatňuje zejména rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 39 až 44), v němž Soudní dvůr připustil, že negativní důsledky spojené s absencí konečného rozhodnutí ve věci samé v návaznosti na vzdání se ochranné známky jsou relevantní k posouzení právního zájmu žalobce na pokračování v řízení.

19 EUIPO a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

20 Článek 59 první věta nařízení č. 207/2009 stanoví, že „[k]aždý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům.“

21 Z tohoto ustanovení vyplývá, že pokud rozhodnutí požadavkům dotyčného účastníka vyhovělo, tento účastník není oprávněn podat odvolání proti uvedenému rozhodnutí před odvolacím senátem.

22 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že navrhovatel musí mít právní zájem na zrušení napadeného aktu [rozsudky ze dne 14. září 1995, Antillean Rice Mills a další v. Komise, T-480/93 a T-483/93, EU:T:1995:162, bod 59, a ze dne 16. září 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion v. OHIM – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, bod 44]. Takový právní zájem existuje pouze v případě, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise, 53/85, EU:C:1986:256, bod 21).

23 V bodech 12 a 14 napadených rozhodnutí odvolací senát správně uvedl, že rozhodnutí, jimiž zrušovací oddělení ukončilo řízení o prohlášení neplatnosti, žalobkyni nepoškodila, jelikož zpochybněné ochranné známky zůstaly zapsány v rejstříku EUIPO. Odvolací senát měl rovněž právem za to, že vzhledem ke zpětvzetí návrhů na prohlášení neplatnosti se věci staly bezpředmětnými, a již tedy nebylo nezbytné výslovně prohlásit zamítnutí těchto návrhů.

24 Žalobkyně však odvolacímu senátu vytýká, že nevzal v úvahu „další negativní důsledky“, které nezbytně způsobí ukončení řízení. Dosáhla totiž horšího výsledku, než je výsledek uváděný v jejích návrhových žádáních, neboť pouze konečné rozhodnutí ve věci samé by umožnilo zabránit tomu, aby tatáž účastnice podala druhý návrh na prohlášení neplatnosti proti téže ochranné známce na základě týchž důvodů před tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži).

25 Žalobkyně zakládá své úvahy na teorii pokračování v řízení o prohlášení neplatnosti v návaznosti na zpětvzetí zpochybněné ochranné známky, tak jak vyplývá z rozsudku ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 39 až 44).

26 Tato judikatura se však v projednávané věci nepoužije, jak právem konstatoval odvolací senát v bodě 19 napadených rozhodnutí.

27 Na rozdíl od projednávaných věcí se rozsudek ze dne ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), totiž týkal procesního postavení navrhovatele na prohlášení neplatnosti, a nikoli procesního postavení majitele zpochybněné ochranné známky. Jak EUIPO správně konstatoval, v uvedené věci byla vzata zpět zpochybněná ochranná známka, a nikoli návrh na prohlášení neplatnosti.

28 Kromě toho je třeba poznamenat, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), vzdání se zpochybněné ochranné známky nemohlo samo o sobě způsobit bezpředmětnost procesního prostředku podaného navrhovatelkou a navrhovatelka si

zachovala právní zájem na dosažení zrušení jak napadeného rozsudku, tak sporného rozhodnutí, jelikož účinky vzdání se a účinky prohlášení neplatnosti nejsou totožné. Ochranná známka Evropské unie, která byla předmětem vzdání se, totiž sice přestává vyvolávat své účinky až od zápisu tohoto vzdání se, avšak má se za to, že ochranná známka Evropské unie, která byla prohlášena za neplatnou, nemá žádné účinky od samého počátku v souladu s ustanoveními čl. 54 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) (později čl. 55 odst. 2 nařízení č. 207/2009, nyní čl. 62 odst. 2 nařízení 2017/1001). Procesní prostředek tedy mohl navrhovatelce přinést prospěch (rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM, C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 42 až 44).

29 Pokud by v projednávané věci žalobkyně dosáhla zamítnutí návrhů na prohlášení neplatnosti, nemělo by to žádné právní důsledky na status zpochybněných ochranných známek, neboť tyto ochranné známky jsou i nadále zapsány v rejstříku EUIPO, a to ode dne, kdy byly zapsány.

30 Kromě toho je nutno konstatovat, že žalobkyně nesprávně vykládá rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), když tvrdí, že Soudní dvůr v této věci rozhodl, že pro posouzení právního zájmu v rámci pokračování v řízení byly relevantní „další negativní důsledky“ způsobené absencí konečného rozhodnutí ve věci samé. Soudní dvůr totiž pouze konstatoval, jak bylo uvedeno v bodě 28 výše, že se má za to, že ochranná známka prohlášená za neplatnou nemá žádné účinky od samého počátku v souladu s ustanoveními čl. 54 odst. 2 nařízení č. 40/94, se všemi právními důsledky, které s sebou takové prohlášení neplatnosti nese.

31 Úvahy žalobkyně, podle nichž měla právní zájem na pokračování v řízeních o prohlášení neplatnosti z důvodů souběžných řízení před vnitrostátními soudy, ostatně narážejí na ustálenou judikaturu, podle níž právní zájem na zrušení napadeného aktu musí vzniknout a trvat (viz rozsudek ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 33 a citovaná judikatura) a posuzuje se ke dni, kdy byla žaloba podána (rozsudky ze dne 16. prosince 1963, Forges de Clabecq v. Vysoký úřad, 14/63, EU:C:1963:60, s. 748, a ze dne 25. března 2015, Evropaïki Dynamiki v. AESA, T-297/09, nezveřejněný, EU:T:2015:184, bod 41). Pokud se zájem, kterého se dovolává žalobce, týká budoucí právní situace, musí žalobce prokázat, že dopad na tuto budoucí situaci je již jistý. Žalobce tedy nemůže uplatňovat budoucí a nejisté situace k odůvodnění svého zájmu na požadování zrušení napadeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 33 a citovaná judikatura).

32 Zrušení rozhodnutí zrušovacího oddělení ze dne 21. dubna 2016 by totiž nutně nevedlo k přijetí příznivého rozhodnutí ve věci samé ohledně platnosti zpochybněných ochranných známek, takže se zájem, kterého se dovolává žalobkyně, týká budoucí a nejisté právní situace.

33 Z téhož hlediska, jak odvolací senát správně uvedl v bodě 15 napadených rozhodnutí, musí být otázka, zda rozhodnutí nevyhovělo požadavkům žalobkyně, posouzena s ohledem na toto řízení, a nikoli ve vztahu nebo ve spojení s jinými řízeními. Je tedy třeba schválit úvahy odvolacího senátu, podle nichž existence jiných řízení před soudy pro ochranné známky Evropské unie nemá žádný dopad na podmínky přípustnosti odvolání podaných u tohoto senátu.

34 Konečně není třeba odpovídat na argument žalobkyně, podle něhož zpětvzetí návrhů na prohlášení neplatnosti nezakládá překážku věci pravomocně rozsouzené v rámci řízení u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži). Jak totiž uvedl EUIPO, poznámky odvolacího senátu týkající se teorie překážky věci pravomocně rozsouzené byly uvedeny jen pro úplnost a nemají dopad na legalitu napadeného rozhodnutí.

35 S ohledem na předcházející je třeba konstatovat, že se odvolací senát nedopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že rozhodnutí zrušovacího oddělení vyhověla požadavkům žalobkyně ve smyslu článku 59 nařízení č. 207/2009.

36 První část prvního žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z nedostatečného odůvodnění

37 V bodě 54 žalob si žalobkyně klade otázku, zda odvolací senát skutečně odkazoval na podmínku přípustnosti podle článku 59 nařízení č. 207/2009, který používá pojem „adversely affected“ (nebylo vyhověno požadavkům účastníka řízení), když několikrát odkázal na výraz „negatively affected“ (dotčený).

38 Kromě toho žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že neposoudil dostatečným způsobem argumenty týkající se negativních důsledků spojených s absencí konečných rozhodnutí ve věci samé.

39 EUIPO a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

40 Je třeba připomenout, že článek 75 nařízení č. 207/2009 stanoví povinnost EUIPO odůvodnit svá rozhodnutí. Podle judikatury má tato povinnost uvést odůvodnění tentýž rozsah jako povinnost vyplývající z článku 296 SFEU, podle níž odůvodnění autora aktu musí být jasné a jednoznačné, a má dvojí cíl, a sice zaprvé umožnit zúčastněným osobám seznámit se s důvody, pro které bylo opatření přijato, za účelem obrany jejich práv a zadruhé soudu Evropské unie vykonat přezkum legality rozhodnutí [viz rozsudky ze dne 6. září 2012, Storck v. OHIM, C-96/11 P, nezveřejněný, EU:C:2012:537, bod 86 a citovaná judikatura, a ze dne 2. dubna 2009, Zuffa v. OHIM (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, bod 19 a citovaná judikatura].

41 Tak tomu bylo v projednávané věci. Z bodů 12 až 16 napadených rozhodnutí, jakož i z jejich názvů, a sice „Appellant not adversely affected“, totiž vyplývá, že výraz „negatively affected“ odvolací senát použil pro vysvětlení pojmu „rozhodnutí, které nevyhovělo požadavkům účastníka řízení“. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla schopna rozvinout své úvahy týkající se tohoto pojmu, a to zejména v části A svých žalob, je tedy nutno konstatovat, že pochopila odůvodnění uvedená odvolacím senátem v tomto ohledu v napadených rozhodnutích.

42 Kromě toho žalobkyně nemůže vytýkat odvolacímu senátu, že napadená rozhodnutí odůvodnil nedostatečně, pokud jde o právní důsledky, které vyplývají z absence konečného rozhodnutí ve věci samé, jelikož teorie o pokračování v řízení o prohlášení neplatnosti v návaznosti na vzdání se zpochybněné ochranné známky, tak jak vyplývá z judikatury (rozsudek ze dne 24. března 2011, Ferrero v. OHIM, C-552/09 P, EU:C:2011:177), se v projednávané věci nepoužije.

43 Z toho vyplývá, že odůvodnění odvolacího senátu umožnilo žalobkyni pochopit důvody, na nichž jsou založena napadená rozhodnutí a Tribunálu vykonat svůj přezkum opodstatněnosti posouzení odvolacího senátu v tomto ohledu.

44 I druhou část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod jako celek je třeba zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 75 a 83 nařízení č. 207/2009

K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z nesprávného výkladu pojmu „obecné procesní zásady uznávané v členských státech“

45 Druhý žalobní důvod je rozdělen na dvě části. V první části žalobkyně tvrdí, že odvolací senát nesprávně vyložil pojem „procesní zásady“ uvedený v článku 83 nařízení č. 207/2009.

46 Žalobkyně s odkazem na tento článek tvrdí, že jelikož v nařízení č. 207/2009 neexistují ustanovení týkající se jednostranného zpětvzetí návrhu na prohlášení neplatnosti, je třeba použít obecnou zásadu uznávanou v členských státech, podle níž není možné vzít zpět návrh na prohlášení neplatnosti bez souhlasu majitele zpochybněné ochranné známky, a to bez ohledu na fázi řízení.

47 Odvolací senát neprávem vyloučil použití článku 83 nařízení č. 207/2009 pouze z důvodu, že v některých členských státech Unie není upraveno řízení o prohlášení neplatnosti před vnitrostátními úřady pro ochranné známky a zásady uplatnitelné v soudních řízeních nelze použít v řízeních před odvolacím senátem.

48 V každém případě je souhlas majitele zpochybněné ochranné známky vyžadován vždy, kdy ke zpětvzetí návrhu dochází v pokročilé fázi řízení, a to za účelem zabránění tomu, aby osoba, která svůj návrh vzala zpět, použila ukončení řízení zneužívajícím způsobem.

49 EUIPO a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

50 Článek 83 nařízení č. 207/2009 stanoví, že neobsahuje-li uvedené nařízení, prováděcí předpis, poplatkový řád nebo pravidla řízení před odvolacími senáty příslušné procesní ustanovení, přihlédne EUIPO k obecným procesním zásadám uznávaným v členských státech. Toto ustanovení se použije pouze v případech mezer nebo nejednoznačnosti procesních ustanovení [rozsudky ze dne 3. prosince 2009, Iranian Tobacco v. OHIM – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, nezveřejněný, EU:T:2009:481, bod 26, a ze dne 13. září 2010, Travel Service v. OHIM – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, nezveřejněný, EU:T:2010:395, bod 76].

51 Je nutno konstatovat, že v projednávaném případě existují procesní ustanovení týkající se této otázky. Odvolací senát totiž právem v bodě 18 napadených rozhodnutí výslovně uvedl čl. 85 odst. 3 nařízení č. 207/2009, který se výslovně zabývá důsledky zpětvzetí návrhu na prohlášení neplatnosti. Tento článek stanoví, že účastník, který ukončí řízení zpětvzetím návrhu na prohlášení neplatnosti, hradí poplatky, jakož i náklady vynaložené druhým účastníkem. Jak OHIM správně uvedl, důvod existence tohoto ustanovení lze vysvětlit jen vůlí normotvůrce přiznat zpětvzetí návrhu na prohlášení neplatnosti jednostrannou povahu.

52 Kromě toho rozhodnutí prezidia odvolacích senátů o pokynech pro účastníky řízení před odvolacími senáty 2009-1 ze dne 16. června 2009 nestanoví žádné omezení týkající se zpětvzetí návrhu na prohlášení neplatnosti, ale v kapitole II „Přípustnost odvolání“, oddílu 1 „Zpětvzetí“, bodu 3 pouze uvádí, že účastníci řízení mohou vzít svůj „návrh na prohlášení neplatnosti“ zpět.

53 Ačkoliv tyto pokyny nejsou výslovně uvedeny v článku 83 nařízení č. 207/2009, byly stanoveny na základě pravidel řízení před odvolacími senáty, na která odkazuje článek 83 nařízení č. 207/2009. Navíc judikatura Soudního dvora uvádí pokyny účastníkům řízení v rámci sporu v oblasti ochranných známek stejně jako nařízení č. 207/2009 a nařízení k jeho provedení (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 30. ledna 2014, Fercal v. OHIM, C-324/13 P, nezveřejněné, EU:C:2014:60, bod 11).

54 Žalobkyně se tedy nemůže dovolávat před odvolacím senátem různorodých vnitrostátních ustanovení týkajících se zpětvzetí návrhu na prohlášení neplatnosti a současně ignorovat pokyny pro účastníky řízení, k jejichž „svědomitému dodržování za účelem zajištění řádného průběhu řízení“ jsou účastníci řízení vyzváni v souladu s bodem 2 uvedených pokynů.

55 Konečně bod 7.3.2 v části D „Zrušení“ oddílu 1 „Procesní otázky“ směrnic týkajících se průzkumu ochranných známek Evropské unie výslovně uvádí, že osoba podávající návrh na prohlášení neplatnosti může vzít svůj návrh zpět ve kterémkoli okamžiku řízení a že EUIPO informuje majitele ochranné známky o tomto zpětvzetí, ukončí řízení a vydá rozhodnutí týkající se nákladů.

56 Je zajisté pravda, že i když tyto směrnice nepředstavují právně závazné akty, nic to nemění na tom, že rozhodnutí výkonného ředitele EUIPO č. EX-16-7 ze dne 1. února 2017 o přijetí uvedených směrnic bylo přijato rovněž na základě nařízení č. 207/2009, a sice na základě jeho čl. 128 odst. 4 písm. a) [nyní čl. 157 odst. 4 písm. a) nařízení 2017/1001].

57 Z toho vyplývá, že otázka vznesená argumentací žalobkyně v projednávané věci je pokryta použitelnými procesními ustanoveními, takže článek 83 nařízení č. 207/2009 nelze v projednávaném případě použít.

58 I za předpokladu, že by článek 83 nařízení č. 207/2009 použitelný byl, je nejisté, že by „zásady obecně uznávané v dané oblasti“ mohly být vyvozeny z vnitrostátních ustanovení a z vnitrostátní judikatury, které se týkají občanskoprávního řízení, přičemž je nutno upřesnit, že navzdory zárukám nezávislosti, jichž odvolací senáty, jakož i jejich členové požívají, jsou odvolací senáty odděleními EUIPO, a nikoli soudními orgány [rozsudek ze dne 8. března 2012, Arrieta D. Gross v. OHIM – International Biocentric Foundation a další (BIODANZA), T-298/10, nezveřejněný, EU:T:2012:113, bod 105].

59 Co se týče argumentu žalobkyně, podle něhož vedlejší účastnice zneužila řízení tím, že své návrhy na prohlášení neplatnosti vzala zpět v pokročilé fázi řízení poté, co podala vzájemné návrhy u tribunal de grande instance de Paris (soud prvního stupně v Paříži), je třeba uvést následující poznámky.

60 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že podle čl. 56 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 63 odst. 1 písm. a) nařízení 2017/1001] návrh na prohlášení neplatnosti vycházející z absolutního důvodu neplatnosti nevyžaduje, aby navrhovatel prokázal právní zájem na prohlášení neplatnosti, jelikož absolutní důvody pro zamítnutí zápisu mají za cíl ochranu obecného zájmu, na kterém jsou založeny. Jelikož se přezkum OHIM musí provádět pouze s ohledem na obecné zájmy, na kterých je založen čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) a čl. 56 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009, není potenciální či skutečný hospodářský zájem sledovaný osobou, která podala návrh na prohlášení neplatnosti, relevantní, a proto nepřichází v úvahu „zneužití práva“ touto osobou. Z toho vyplývá, že otázka zneužití práva není v rámci řízení o prohlášení neplatnosti podle čl. 56 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 relevantní (usnesení ze dne 19. června 2014, Donaldson Filtration Deutschland v. ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, body 39, 42 a 46).

61 Tím spíše pak platí, že skutečnost, že vedlejší účastnice vzala své návrhy na prohlášení neplatnosti zpět, nelze analyzovat tak, že vychází z úmyslu „zneužít systém“, jak uvedla žalobkyně.

62 V každém případě zpětvzetí návrhů na prohlášení neplatnosti vedlejší účastnicí nezpůsobuje žádné právní důsledky pro žalobkyni, která zůstává majitelkou zpochybněných ochranných známek. Žalobkyně se totiž nemůže domáhat posílené ochrany zapsaných ochranných známek.

63 Konečně je nutno konstatovat, že žalobkyně nepředložila v rámci svých písemností ani na jednání žádný přesvědčivý důkaz umožňující prokázat existenci zneužití práva ve vztahu k ní.

64 S ohledem na předcházející je třeba první část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečného zohlednění vnitrostátních ustanovení

65 Druhou částí druhého žalobního důvodu žalobkyně vytýká odvolacímu senátu, že přezkoumal pouze procesní ustanovení použitelná v pěti členských státech, aniž uvedl skutečnosti, které žalobkyně předložila, týkající se jiných členských států, za účelem prokázání toho, že zásada, podle které „žalobu na neplatnost“ ochranné známky nelze za určitých okolností vzít jednostranně zpět, představuje obecnou procesní zásadu uznávanou v členských státech. Kromě toho odvolací senát údajně neupřesnil důvody, pro něž soudní řízení a řízení před úřady nejsou srovnatelná.

66 Odvolací senát tak řádně neodůvodnil své rozhodnutí, neprovedl analýzu znění a působnosti vnitrostátních ustanovení použitelných v různých členských státech a nevykonal svou ověřovací pravomoc.

67 Vzhledem k tomu, že článek 83 nařízení č. 207/2009 se v projednávaném případě neuplatní, jsou argumenty žalobkyně vycházející z nedostatečného zohlednění vnitrostátních ustanovení irelevantní.

68 S ohledem na předcházející je třeba zamítnout druhou část druhého žalobního důvodu, a tudíž zamítnout i druhý žalobní důvod jako celek, jakož i žaloby v plném rozsahu.

K nákladům řízení

69 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

70 Vzhledem k tomu, že EUIPO a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Společnost CeramTec GmbH ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů řízení vynaložených Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) a společností C5 Medical Werks.

Collins Barents Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. května 2018.

Podpisy.